

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 438.

109de Møde.

Tirsdagen den 25de Juni.

(Fort.)

Ordføreren: Ja, jeg skal være meget fort; saa megen Opfordring der end kunde være for mig, ikke blot, som Ordfører, men ogsaa, som enkelt Medlem af Rigsdagen, til at ytre mig over den Bedømmelse, som denne Lov har faaet fra flere enkelte Medlemmer, skal jeg ganske afholde mig derfra. Jeg skal ikke forøge den Anledning, som jeg rigtignok troer en æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn har givet i en rigere Maade, end godt var (Hør!), til sige yderlige Uttringer om en Sag, vi dog Alle maae være fattede paa om saa Dage at respectere, som en idetmindste midlertidig gjældende Lov; men det, jeg derimod skal tillade mig at ytre, er min Tak til den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de District (Grundtvig), fordi han saa usforbeholdent har fremstillet det, han mener, er en Feil, hvori Thingets Udvalg har gjort sig skyldig. Jeg tvivler slet ikke om, at den ærede Rigsdagsmand og at det hele Thing under det særegne Forhold, i hvilket vi befinde os, vilde give os af et godt Hjerte deres Tilgivelse, om vi end have feilet; men jeg troer, at det ikke falder vanskeligt for os at paavise, at vi idetmindste ikke ere skyldige i det, hvori den ærede Rigsdagsmand søgte vore Feil. Han siger, vi maatte kunne beregne Tiden, vi have først opstillet Endringer, kæmpet for dem, sat dem igjennem og dernæst blivde vi, efterat de ere gaaede igjennem, staaende og falde tilbage til hvad vi kunde have begyndt med. Jeg troer, den ærede Rigsdagsmand maa have gjort den Erfaring her i Thinget, at man først ved hvad man troer at ville maa see hen til hvad man troer at kunne, og jeg kan forstikke, og en talrig Mængde af Rigsdagsmand bære Vidne derom, at Udvalgets Fleertal har confereret i

store Kredse af Rigsdagsmand, førend det bestemte sig til at gjøre det Forslag, som det med fuld Overbeviisning og, som jeg troer, med god Troe har stillet. Jeg maa dernæst bemærke, at jeg tør gjentagende udhæve, at vi i Udvalget have fremskyndet Sagen med al Iver og Nidsfærhed, hvad der ogsaa vil kunne oplyses, og endelig, at det havde været vor Tro og vort Haab, og at særdeles kyndige Medlemmer, deriblandt vor høitærede Formand, havde deelt det samme Haab, at det havde været muligt, at nærværende 3die Behandling allerede var falden i Slutningen af forrige Uge, men andre Love forsinkede vore Forhandlinger her i Thinget saaledes, at nærværende Behandling først kom for idag. Man antog derhos, og som jeg troer med god Grund, at Dagene ere saa, der ere tilbage for vort Arbejde, og, da Udvalget anfaae det for vigtigt, at Loven kom ud, antog man det derfor for Pligt at henstille til Thinget, om det under disse Omstændigheder ikke var at foretrække at gaae den Vej, som nu skal underkastes dets Afgjørelse. Jeg troer, det er et fuldkommen forsvarligt Forhold fra Udvalgets Side, jeg troer det i den Grad, at det er min oprigtige Overbeviisning, at kun Egenfærlighed eller en overdreven Engsteligthed for sin egen personlige Stilling (Hør!) kunde have ledet os til noget Andet, og det vilde ikke have været roesværdigt af os. Men det maa være som det vil, i Realiteten maa jeg som Ordfører anbefale til det ærede Things omhyggelige Overveieelse, om det i dette Dieblit dog ikke stiller sig saaledes, at vi som praktiske Mænd maae sige os, at vi kun have Balget mellem saa omtrent at gjøre det, som vi i Forslaget under Nr. 1 have foreslaaet, nemlig at antage Loven paa den Maade, eller ikke at faae nogen Lov. For dem af os, som maae troe, at den Lov, som vi nu forhaabentlig ville faae, vil, uagtet alle dens Mangler, være en god Lov, bliver det en Pligt at gribe denne Udvei,